

Arrest

nr. 174 388 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 14 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2014 dient de verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloed- of aanverwant van een Unieburger - descendant. Op 8 juli 2014 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 8 oktober 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloed- of aanverwant van een Unieburger - descendant. Op 7 april 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest

nr. 150 626 van 11 augustus 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 14 oktober 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloed- of aanverwant van een Unieburger - descendant. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: bewijs ten laste in het verleden, attest niet ten laste ocmw, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon en een attest onvermogen uit land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- verklaring ocmw geen financiële steun op naam van K.G.M.;
- verklaring ocmw geen financiële steun op naam van K.G.E.;
- verklaring inspecteur der directe belastingen;
- bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister op naam van J.L.;
- bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister op naam van G.E.;
- actief passief resultatenbalans;
- poststortingen.

Op 12 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gegeven op 14 april 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attesten dd. 12.01.2016 en 14.01.2016 waaruit blijkt dat betrokkenen tot op datum van de attesten niet ten laste waren van het OCMW te Deurne.
- verklaring van de Inspecteur der Directe Belastingen te Paramaribo dd. 07.10.2015 waaruit blijkt dat betrokkene niet geregistreerd staat als belastingplichtige voor de inkomstenbelasting; echter, op datum van het attest was betrokkene reeds woonachtig in ons land, en het is dan ook niet onlogisch dat ze op dat ogenblik niet langer geregistreerd stond als belastingplichtige voor de inkomstenbelasting. Dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene geen inkomsten had in haar herkomstland voor haar vertrek naar ons land. Bovendien zegt dit attest niets over eventuele eigendommen van betrokkene in Suriname.
- verklaringen dd. 05.10 en 06.10.2015 vanwege het Bureau voor Burgerzaken te Paramaribo-Flora waaruit blijkt dat betrokkene en haar moeder op hetzelfde adres gedomicilieerd waren. Ook uit deze verklaringen blijkt niet afdoende dat betrokkene onvermogen was in Suriname, noch dat ze financieel ten laste was van de referentiepersoon.
- actief-passief resultatenbalans als bewijs van inkomen van de referentiepersoon: dit boekhoudkundige document is echter opgesteld op basis van de gegevens welke aangeleverd werden door de referentiepersoon, en heeft bijgevolg een gesolliciteerd karakter. Het wordt van ook beschouwd als een

verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Voor zover dit document dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat er geen bijkomende, officiële stukken voorgelegd werden die de inhoud van de voorgelegde balans kunnen staven.

- poststortingen vanwege de referentiepersoon aan Luminus, Telenet en een derde: deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze dateren van na de afloop vorige aanvragen gezinshereniging (bijlage 19ter dd., 25.03.2015 en 08.10.2014) en niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór haar aankomst in België. Deze documenten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Tevens dient opgemerkt te worden dat louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien blijkt uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier dat betrokkene in de periode mei 2014 april 2015 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was. Deze tewerkstelling werd eind maart 2016 opnieuw heropgestart. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt(e), kan niet gesteld worden dat zij financieel ten laste was/is van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijfformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

8.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, en hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"(...)"

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. " Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de

vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. ' (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks*, VII, *formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De verwerende partij diende uitdrukkelijk te motiveren waarom zij het nodig vond om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten, aangezien dit bevel geen automatisch gevolg is van de weigering van het verblijf.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoekster, naast de weigering van haar verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of naar artikel 7 §1,2° van de Vreemdelingenwet kan niet gelden als een afdoende motivering. Verzoekster heeft immers de mogelijkheid om een schorsend beroep in te stellen tegen de weigering van het verblijf, en kan tevens een nieuwe aanvraag indienen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook genomen met een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet afdoende is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

Een schending van de formele motiveringsplicht dient vastgesteld te worden.

8.3. Artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:
"(...)"

Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40bis Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Verzoekster heeft nooit de woning van haar ouders verlaten, en heeft steeds op hetzelfde adres gewoond als haar moeder. Verzoekster en haar moeder werden steeds onderhouden door haar vader. Zij hebben samen een verblijfsaanvraag ingediend en verhuisden samen vanuit het buitenland naar België. De Dienst Vreemdelingenzaken is hiervan op de hoogte. Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoekster niet over een eigen inkomen beschikt, en zelfs niet meer gerechtigd is om te werken en zelf een inkomen te vergaren, een jeugdige leeftijd heeft en verzoekster deel uitmaakt van het gezin, steeds op hetzelfde adres heeft gewoond als haar ouders, niet voor zichzelf kan zorgen en niet ten laste is van het OCMW, vloeit noodzakelijkerwijs dat zij ten laste is van haar vader die haar onderhoudt. Hoe zou verzoekster voor zichzelf kunnen instaan zonder te beschikken over financiële middelen om haar huisvesting en levensonderhoud te bekostigen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist dat al haar kosten van levensonderhoud, heden en in het verleden, worden gedragen door haar vader zijnde de referentiepersoon.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte de volgende argumenten hanteert:

Dat de jaarrekening van de referentiepersoon niet in aanmerking zou kunnen worden genomen omdat deze werd opgesteld door de boekhouder, is een weinig ernstig argument nu hetzelfde document wordt gebruikt voor de berekening van de belastingaanslag van de referentiepersoon. Dat dit document slechts een verklaring op eer zou betreffen is onjuist. Dit document is wel degelijk een officieel document en hieruit blijkt wel degelijk de inkomsten. Hoe hoger het inkomen hoe meer belastingen men dient te betalen. Dat het zeer weinig waarschijnlijk is dat de referentiepersoon hogere inkomsten zal opgeven, wanneer dit als basis geldt voor de berekening van de fiscale aanslag. Overigens is het statuut van de vader deze van een economisch actieve EU-burger zodat het inkomen van de vader zelfs helemaal geen voorwaarde mag zijn in de procedure van verzoekster, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 40bis Vreemdelingenwet op een manifeste wijze schendt.

Dat er verschillende overschrijvingen vanwege de referentiepersoon zijn verricht ten voordele van verzoekster aan Luminus, Telenet en andere schuldeisers zijn overgemaakt. Alle kosten van verzoekster worden betaald door de referentiepersoon die zich in een complété afhankelijkheidssituatie

bevindt. Aangezien uit de overgemaakte stukken blijkt dat verzoeker niet over een eigen inkomen beschikt, en dat zij deel uitmaakt van het gezin die instaat voor al haar kosten, vloeit hieruit voort dat zij ten laste is van haar vader die haar onderhoudt, dat zij deel uitmaakt van het gezin. Verzoeker heeft in haar land van herkomst geen inkomsten, wordt daarentegen financieel ondersteund door haar vader, met wie zij klaarblijkelijk een gezin vormt. Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ten onrechte stelt dat verzoekster voor zichzelf zou kunnen zorgen omdat ze hier beweerdelijk zou hebben gewerkt. Vooreerst heeft verzoekster helemaal niet gewerkt in de periode mei 2014 - april 2015 zoals zij ten onrechte beweert. Verzoekster is pas naar België gekomen in oktober 2014, zodat deze bewering kant noch wal raakt. Verzoekster heeft slechts gedurende een maand gewerkt en dit in het kader van een VDAB instapstage, waarna zij zou kunnen doorstromen naar IBO. Maar zij diende de opleiding te beëindigen doordat DVZ haar verblijfsaanvraag heeft geweigerd. DVZ heeft zich dan ook hoofdzakelijk gesteund op feiten die manifest onjuist zijn. In tegenstelling tot de veronderstelling van Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster helemaal niet gewerkt in de periode mei 2014-april 2015 en kan zij niet voor zichzelf zorgen, maar is zij altijd afhankelijk geweest.

Verder is het ook zo dat een eventuele tewerkstelling van verzoekster niet in de weg kan staan aan het feit dat zij beschouwd dient te worden als zijnde "ten laste" van haar vader. Dat verzoekster op alle mogelijk manieren kan aantonen dat zij zich in een materieel afhankelijke situatie bevindt. Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt dat verzoekster steeds op het zelfde adres woonde van de moeder en dat het gezin diende te worden gefinancierd door de referentiepersoon om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Gelet op het feit dat het gezin in Suriname, inclusief verzoekster, materieel en financieel moest worden geholpen om in hun onderhoud te voorzien, blijkt dat verzoekster in het verleden effectief ten laste was, en dit ook steeds is geweest sedert haar geboorte. Indien verzoekster zelfstandig zou zijn geweest, had zij voor zichzelf kunnen zorgen. De bewering dat zij mogelijk zou beschikken over onroerende goederen of een wedde of loon, vindt geen enkele steun in het administratief dossier. Dat in het administratief dossier van verzoekster trouwens er zich wel degelijk een attest bevindt dat zij niet beschikt over een onroerend goed, afgeleverd door de bevoegde autoriteiten in Suriname.

Het attest daterend van 2015 dat werd afgeleverd aan de Dienst Vreemdelingenzaken over het feit dat verzoekster in het land van herkomst geen enkel inkomen heeft, is niet zoals DVZ beweert slechts haar inkomen in 2015. Het attest verklaart dat zij niet geregistreerd staat als belastingsplichtige omdat zij "nooit een inkomen" heeft gehad. De bewering dat dit attest slechts uitspraak zou doen over 2015, over de periode dat verzoekster in België verbleef, slaat nergens op, en vindt geen steun in het administratief dossier.

Door geen rekening te houden met het voorgaande, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 40bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en handelt zij op een kennelijk onredelijke wijze.

8.4. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "(...)"

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar vader en moeder.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 52 van het KB van 8 oktober 1981, van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt dat niet valt in te zien waarom verwerende partij aan haar een bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Er zou een keuzemogelijkheid bestaan in hoofde van verwerende partij om als dan niet een bevel af te leveren. Verzoekster zou zich bovendien in de mogelijkheid bevinden een beroep in te stellen tegen de weigeringsbeslissing en kan tevens een nieuwe aanvraag indienen.

Verzoekster geeft vervolgens een uitgebreide feitelijk uiteenzetting waarin zij stelt dat zij steeds op hetzelfde adres als haar moeder heeft gewoond. Zij stelt dat uit de door haar in haar verzoekschrift uiteengezette feitelijk gegevens voortvloeit dat zij ten laste is van haar vader. Zij zou niet over financiële middelen beschikken. Zij betwist dat zij gewerkt heeft in de periode van mei 2014-april 2015. Zij vervolgt dat een eventuele tewerkstelling bovendien niet verhindert dat zij kan beschouwd worden als zijnde ten laste. Verzoekster betoogt vervolgens dat de voorgelegde balans geen verklaring op eer is en geeft aan dat het weinig waarschijnlijk is dat de referentiepersoon een hoger inkomen zou opgeven. Het bewijs van de inkomsten van de referentiepersoon zou bovendien geen voorwaarde mogen zijn. Uit de verklaring van de inspecteur der belastingen te Paramaribo d.d. 07.10.2015, zou blijken dat verzoekster "nooit een inkomen" heeft gehad.

Verzoekster stelt tot slot dat zij een attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet beschikt over onroerende goederen. De bestreden beslissing zou eveneens artikel 8 EVRM schenden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke grondslagen op een duidelijke wijze aangegeven, dit zowel voor het bevel om het grondgebied te verlaten, als de beslissing tot weigering van verblijf.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen/ een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : (...) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoekster kritiek als zou er geen verplichting bestaan in hoofde van verwerende partij om een bevel af te leveren, faalt naar rechte.

Het gegeven dat verzoekster naderhand een beroep tot nietigverklaring kan instellen bij de Raad tegen de beslissing genomen door verwerende partij of een nieuwe aanvraag kan indienen, is bovendien zonder enige invloed op de verplichting tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de gevallen voorzien door artikel 7 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt uitgebreid uiteengezet waarom verzoekster geen aanspraak maakt op een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster betwist bovendien niet dat haar legaal verblijf verstreken is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten diende derhalve te worden afgeleverd en verzoekster kan geenszins voorhouden als zou de motiveringsplicht geschonden zijn, nu in de bestreden beslissing de feitelijke en juridische grondslagen worden aangegeven op grond waarvan de beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Verwerende partij merkt verder op dat zij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt aangaande de beoordeling betreffende het "ten laste" zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door de verwerende partij in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C- 1105, Jia).

De verwerende partij heeft in casu geen kennelijk onredelijke invulling gegeven aan het begrip "ten laste" door voorop te stellen dat moet aangetoond worden dat de vervoegende vreemdeling onvermogen is, thans ten laste is en reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Zie dienaangaande:

"Uit de rechtspraak blijkt nochtans dat het begrip 'ten laste' eerder een financiële betekenis heeft (RvS 1 maart 2006, nr. 155.694) en dat het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (HvJ 9 januari 2007, nr. C-1/05, Yuning Jia. T. Migrationsverket, §42) die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon. (...) Het bestuur gaf achter geen kennelijk onredelijke invulling aan het begrip 'ten laste' uit de wet door te suggereren dat dit dient te worden aangetoond middels een 'bewijs ten laste in het verleden' en een 'attest onvermogen uit het land van herkomst'. De bewijslast rust op dit punt in de eerste plaats op verzoekster, die met concrete elementen de noodzaak aan materiële steun en de- reële afhankelijkheid aannemelijk moet maken." (R.v.V. 134.915 dd. 11.12.2014)

En ook:

"Aldus wordt besloten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden." (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent alle documenten die verzoekster heeft overgemaakt ter staving van het ten laste zijn, uitvoerig werd gemotiveerd. Verzoekster herhaalt de elementen waarmee verwerende partij reeds rekening heeft gehouden. Zij toont hiermee niet aan dat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Zij geeft een uitgebreide feitelijke uiteenzetting waarin zij tracht voor te houden als zou zij ten laste zijn van haar vader, maar gaat er kennelijk aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het louter feit dat zij op hetzelfde adres woont met de referentiepersoon niet automatisch tot gevolg heeft dat zij van hem ten laste was/is. Verder wordt aangegeven dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier (de RIP-lijst van de werkgevers bij een werknemer afkomstig van de inspectiedienst, DOLSI) blijkt dat verzoekster in de periode van mei 2014-april 2015 te werk gesteld was. Zij kan dit derhalve niet ernstig betwisten. De tewerkstelling werd eind maart 2016 opnieuw opgestart. Aangezien verzoekster zelf over een inkomen beschikt, kan niet gesteld worden dat zij financieel ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster kan derhalve bezwaarlijk voorhouden als zou zij niet over financiële middelen beschikken en als zou zij zich in een afhankelijkheidssituatie bevinden. Er is in casu geen reële afhankelijkheid van een familielid.

Zij stelt nog dat haar eventuele tewerkstelling niet verhindert dat zij beschouwd dient te worden als zijnde "ten laste" van haar vader en geeft een feitelijke uiteenzetting om vervolgens te concluderen dat "blijkt dat (...) (zij) in het verleden effectief ten laste was". Verzoekster toont hiermee niet aan als zou verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststelling is gekomen dat zij thans, gelet op het inkomen waarover zij beschikt, niet ten laste is van de referentiepersoon. Zij kan evenmin bezwaarlijk voorhouden als zou zij in de periode van mei 2014-april 2015 ten laste zijn geweest van haar vader, nu zij een inkomen verwierf uit tewerkstelling.

Gelet op het voorgaande houdt verzoekster bovendien onterecht voor als zou verwerende partij niet betwisten dat de referentiepersoon instaat voor al de kosten verbonden aan haar levensonderhoud. Bovendien wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat de poststortingen vanwege de referentiepersoon aan Luminus, Telenet en derde verboden zijn aan de huisvestingen van de referentiepersoon zelf, aan zijn persoonlijk levensonderhoud en sowieso dienen betaald te worden, of verzoekster er nu woont of niet. Verzoekster betwist dit motief geenszins op ernstige wijze. Zij beperkt zich dienaangaande immers tot een loutere bewering dat "alle kosten van verzoekster worden betaald door de referentiepersoon die zich in een complete afhankelijkheidssituatie bevindt." Zij geeft hiermee enkel aan het niet eens te zijn met de beoordeling gemaakt door verwerende partij

In de bestreden beslissing wordt verder aangegeven dat het louter feit dat uit het stuk vanwege het Bureau voor Burgerzaken, d.d. 05.10.2015 en 06.10.2015, blijkt dat verzoekster op hetzelfde adres als haar moeder gedomicilieerd was niet afdoende blijkt dat zij onvermogen was in Suriname, noch dat zij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon. Door andermaal louter te beweren dat zij "in haar land van herkomst (...) financieel ondersteund (wordt) door haar vader", geeft zij enkel aan het niet eens te zijn met de beoordeling gemaakt door verwerende partij, doch toont zij niet aan zou bovenstaand motief gesteund zijn op onjuiste feitenvindingen.

Aangaande de actief-passief resultatenbalans die werd overgemaakt als bewijs van de inkomsten van de referentiepersoon wordt gesteld dat dit boekhoudkundig document wordt opgesteld op basis van gegevens die door de referentiepersoon worden geleverd en bijgevolg een gesolliciteerd karakter hebben. Dit betwist verzoekster geenszins. Zij beperkt zich te poneren dat het geen verklaring op eer is, doch vervolgt dat het weinig waarschijnlijk is dat de referentiepersoon een hoger inkomen zal opgeven. Hiermee erkent verzoekster zelf dat het document wordt opgesteld op basis van gegevens en verklaringen die door de referentiepersoon worden geleverd, zodat zij niet ernstig kan betwisten dat het document bijgevolg een gesolliciteerd karakter heeft, zodat het een gesolliciteerd karakter heeft. Zij kan houdt derhalve onterecht voor als zou verwerende partij verkeerdelijk geoordeeld hebben dat het document slechts beschouwd kan worden als een verklaring op eer. Bovendien wordt aangegeven dat ookal zou verwerende partij de balans aanvaarden als begin van bewijs, dan nog worden er geen bijkomende officiële stukken voorgelegd die de inhoud ervan kunnen staven. Dit motief betwist verzoekster geenszins, doch laat zij geheel onbesproken.

Zie dienaangaande het arrest gewezen in het kader van verzoeksters dossier van 11 augustus 2015 met nummer 150.262:

"Voor zover de verzoekster laat gelden dat de aangifte van de omzetbelasting "wel degelijk een officieel document (is) en hieruit (...) wel degelijk de inkomsten (blijken)", beperkt zij zich tot de loutere negatie

van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld/ namelijk dat dit enkel een aangifte is en "geen officieel document van de Nederlandse belastingen" en dus moet worden "beschouwd als een verklaring op eer". De verzoekster verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat deze vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. De loutere bewering dat dit document wel aanvaard zou zijn "voor de afgifte van een E-kaart aan de vader" doet hieraan geen afbreuk. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van het door haar voorgelegde document zonder evenwel de onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van de motieven aan te tonen."

Of nog het arrest van de Raad met nummer 145.067 van 8 mei 2015:

"Hoewel verzoekster gevolgd kan worden waar zij verklaart dat op datum van haar aanvraag op 7 juni 2014, zij nog niet in het bezit kon zijn van een aanslagbiljet personenbelasting voor de zelfstandige activiteiten met betrekking tot het aanslagjaar 2014 (inkomstenjaar 2013), kan anderzijds de bestreden beslissing worden bijgetreden waar wordt gesteld dat een afdruk van een simulatie van een fiscale aangifte op zich geen bewijskrachtig document is. Evenmin is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk waar wordt gesteld dat boekhoudkundige documenten slechts te beschouwen zijn als een verklaring op eer. De Raad stelt daarbij vast dat verzoekster zich beperkt heeft tot het neerleggen van deze simulatie van een fiscale aangifte, zonder dat daarbij duidelijk was of deze daadwerkelijk overeenstemde met de fiscale aangifte die werd ingediend, evenmin blijkt dat er facturen of andere stukken die de inkomsten konden aantonen werden neergelegd. De fiscale simulatie was dan ook het enige stuk waarop de verwerende partij haar oordeel kon steunen. Verzoekster toont niet aan dat zij andere stukken heeft overlegd die de fiscale simulatie kunnen ondersteunen."

Verzoekster gaat er nog aan voorbij dat haar vader wel financiële middelen dient te hebben teneinde verzoekster ten laste te kunnen nemen, zodat zij wel dient aan te tonen dat haar vader over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Aangaande de verklaring van de inspecteur der belastingen te Paramaribo d.d. 07.10.2015, waaruit blijkt dat verzoekster niet geregistreerd staat als belastingplichtige voor de inkomstenbelastingen, wordt gemotiveerd dat dit niet onlogisch is aangezien dat zij op datum van het attest reeds in België woonachtig was en dat zij er op dat moment niet langer geregistreerd stond als zijnde belastingplichtige voor de inkomstenbelastingen. Uit die verklaring kan geenszins worden afgeleid als zou verzoekster "nooit een inkomen" hebben gehad, zoals zij tracht voor te houden, doch enkel dat zij "niet geregistreerd staat bij de inspectie der belastingen en derhalve geen aangifteplicht heeft voor de inkomstenbelasting".

Er werd tot slot bij de derde aanvraag geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster niet beschikt over onroerende goederen, zoals zij verkeerdelijk tracht voor te houden.

Voor wat de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM betreft dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, dat zij onvoldoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon en dat niet is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen heeft om verzoekster ten laste te nemen. In casu toont verzoekster derhalve geenszins het bestaan van de vereiste band van afhankelijkheid aan, zodat hij zich niet op artikel 8 EVRM kan beroepen.

Ook de Raad was in het arrest van 11 augustus 2015 met nummer 150.262 eenzelfde mening toegedaan:

"De verzoekster laat evenwel na om dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haarzelf en haar ouders aan te voeren. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan."

Bovendien waarborgt artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat er familieleden van haar op het Belgisch grondgebied wonen.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten werd afgewezen (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cfr. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) .

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393).

De Raad stelde dit eveneens vast in het arrest van 11 augustus 2015 met nummer 150.262:

"Zo er al sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekster in casu na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen."

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107). De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

3.3.1.1. *In casu* wordt in de motieven van de eerste component van de bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”, waarbij omstandig wordt toegelicht dat de verzoekster “niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon” en er “niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste component van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van deze beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.1.2. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit en wordt in feite toegelicht dat het legaal verblijf van de verzoekster in België is verstreken. De motivering van het bevel bevat dus, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, meer dan “(e)en enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of naar artikel 7 §1,2° van de Vreemdelingenwet”.

Hoewel de verzoekster kan worden gevolgd dat uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit “geen verplichting (kan) worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven”, blijkt een dergelijke gebonden bevoegdheid wel uit artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarop de bevelscomponent van de bestreden beslissing eveneens is gestoeld.

Deze bepaling luidt immers als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten dus gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de feitelijke vaststelling dat het “legaal verblijf (van de verzoekster) in België is verstreken”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bevelscomponent van de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.1. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien de verzoekster ouder is dan 21 jaar, diende zij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat zij ten laste is van haar Nederlandse vader, in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het “ten laste” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Te dezen werpt de verzoekster op dat zij nooit de woning van haar ouders heeft verlaten, dat zij steeds op hetzelfde adres als haar moeder heeft gewoond en steeds door haar vader werd onderhouden, dat zij geen eigen inkomen heeft, een jeugdige leeftijd heeft, deel uitmaakt van het gezin en niet ten laste is van het ocmw, zodat niet anders besloten kan worden dan dat zij ten laste van haar vader is. Met haar betoog weerlegt de verzoekster evenwel geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing dat “louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon” en dat zij “in de periode mei 2014 – april 2015 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was” en “(d)eze tewerkstelling (...) eind maart 2016 opnieuw heropgestart (werd)”, zodat “(a)angezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt(e), (...) niet gesteld (kan) worden dat zij financieel ten laste was/is van de referentiepersoon”. Zij beperkt zich tot het herhalen van haar eigen standpunt, zonder evenwel concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat de overwegingen van de bestreden beslissing feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekster werpt op dat zij als ten laste van haar vader dient te worden beschouwd, nu zij geen eigen inkomen heeft en zij deel uitmaakt van het gezin van haar vader die haar onderhoudt. Zij stipt aan dat haar vader verschillende rekeningen voor haar betaalt aan Luminus, Telenet en aan andere schuldeisers. Met haar betoog weerlegt de verzoekster geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing met name dat de “poststortingen vanwege de referentiepersoon aan Luminus, Telenet en een derde: deze betalingen zijn verbonden aan de huisvesting van de referentiepersoon, en kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. De vaststelling dat betrokkene momenteel woonachtig is op het adres van de referentiepersoon, doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze dateren van na de afloop vorige aanvragen gezinshereniging (bijlage 19ter dd., 25.03.2015 en 08.10.2014) en niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene vóór haar aankomst in België. Deze documenten kunnen dan

ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon.” De verzoekster verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat deze overwegingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door haar voorgelegde gegevens en haar beweerde afhankelijkheidssituatie ten opzichte van haar vader, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Voor zover de verzoekster opwerpt dat zij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, *“helemaal niet (heeft) gewerkt in de periode mei 2014 – april 2015”* en dat zij *“pas naar België gekomen (is) in oktober 2014”*, en slechts gedurende een maand heeft gewerkt *“in het kader van een VDAB instapstage, waarna zij zou kunnen doorstromen naar IBO”*, maar deze opleiding *“diende (...) te beëindigen doordat DVZ haar verblijfsaanvraag heeft geweigerd”*, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een raadpleging van de dolsisdatabank van 12 april 2016, waaruit blijkt dat zij wel degelijk in deze periode gewerkt heeft. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster op 25 maart 2014 bij de stad Antwerpen een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en hiervoor door de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, zodat de verzoekster evenmin dienstig kan voorhouden dat zij *“pas naar België gekomen (is) in oktober 2014”*. Het betoog van de verzoekster mist, wat dit betreft, dan ook feitelijke grondslag.

Door louter op te werpen dat een tewerkstelling niet in de weg kan staan van het feit dat zij als ten laste van haar vader dient te worden beschouwd, laat de verzoekster wederom na de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat zij *“in de periode mei 2014 – april 2015 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld was”*, dat *“(d)eze tewerkstelling (...) eind maart 2016 opnieuw heropgestart (werd)”*, zodat *“(a)angezien betrokkene zelf over een inkomen beschikt(e), (...) niet gesteld (kan) worden dat zij financieel ten laste was/is van de referentiepersoon”*, te weerleggen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van een door een descendent van een Unieburger ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de Unieburger.

In casu is de bestreden beslissing gestoeld op drie afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoekster *“niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn”*, 2) dat *“er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon”* en 3) dat *“niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoekster, daargelaten de vraag of zij afdoende haar behoefte heeft aangetoond en daargelaten de vraag of de referentiepersoon al dan niet dient te beschikken – en in voorkomend geval beschikt – over voldoende middelen van bestaan om haar ten laste te nemen, geen belang bij haar kritiek op het eerste en het derde motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grieven kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het

bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Te dezen voert de verzoekster aan dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging uitmaakt in haar relatie met haar ouders, die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoekster, die meerderjarig is, dus naar haar relatie met haar ouders met wie zij zou samenwonen, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient evenwel op te worden gewezen dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk van 15 juli 2003 stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en haar vader. Zij brengt tevens geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haarzelf en haar moeder aan. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekster.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). *In casu* laat de verzoekster, zo er al sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, echter na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN